

LŪS pirmininko Jono Talmanto
Pranešimas

2017-07-19
Anykščiai

Jeigu dar pernai metais galėjome didžiulis būdami ūkininkais, tai šiemet daugelis patyrėme, jog žemės ūkis yra našta visuomenei ir valstybei. Ir nors ūkininkas, Žemės ūkio ministras Bronius Markauskas konstatuoja, jog kaltinti dabartinę ministerijos vadovybę ir vyriausybę būtų neteisinga, o žemdirbiai turi neieškoti kaltų ten, kur jų nėra, norėtusi, jog priimami kardinalių pertvarkų sprendimai būtų daromi atsakingiau. Gaila, jeigu 17-oji Lietuvos Respublikos Vyriausybė, taip viltingai paremta pačių žemdirbių, bus ta, kuri mūsų šalies žemės ūkio problemas ne sprendė, o pridarė jų dar daugiau.

Kai prieš dvidešimt septynerius metus kūrėsi pirmieji mūsų ūkininkai ant pliko lauko, jie buvo nereikalingi niekam. Kapanojosi kiekvienas kaip išmanė. Kai Lietuvą 2000 m. pasiekė pirmoji Europos Sąjungos SAPARD parama, reikėjo ieškoti tų, kurie ją paimtų. Kai 2007 m. atėjo Kaimo plėtros parama, su ja ne tik sustiprėjo dalis ūkių, bet jos dėka sustiprėjo ne vienas su žemės ūkiu susijęs verslas, kurio šaknys dažniausiai ne lietuviškos, o užsienietiškos. Žemės kaina pradėjo kilti kaip ant mielių kepamas pyragas, kurio paragauti norėtų kiekvienas, tačiau ne kiekvienam jo beužtenka ir ne kiekvieno jis kišenei. Šiandien iš Europos Sąjungos biudžeto veltui nenubyra nei vienas eurocentas! Viskas yra suskaičiuota ir apskaičiuota! O šalims donorėms mes viską sugrąžiname su kaupu: per techniką, prekes, chemiją, trąšas ir paslaugas. Ir netgi tai, kad mes gauname gerokai mažesnes tiesiogines išmokas, lyginant su senosiomis ES šalimis, taip pat yra Bendrosios žemės ūkio politikos dalis. Ūkininko profesija nuolat reikalauja išmanymo ir naujų žinių, verčiančių privalomai mokytis visą gyvenimą, nes keičiasi klimatas, augalai, technologijos, aplinkosauginiai reikalavimai ir naudojamos priemonės. Bet visame tame ūkininkas dar turi akylai sekti ir politiką, joje dalyvauti, kad išliktų.

Sveiki atvykę į politiką! Jos koridoriai ilgai ir painūs.

Gerbiamas Ministre ir kolegos ūkininkai, tai kas vis tikrai kelia įtampas žemdirbių visuomenėje?

Turime pripažinti, kad žemdirbiai tikėjosi socialiai teisingesnės mokesčių politikos žemės ūkio atžvilgiu iš pirmą kartą istorijoje praėjusių metų rudenį rinkimus laimėjusios Lietuvos valstiečių ir žaliųjų sąjungos. Tačiau neviltis dėl ateities didėja taip sparčiai, kaip nebuvo nei prie jokios kitos Vyriausybės. Puikiai atsimenu, kai prieš beveik 2 metus Žemės ūkio rūmų tarybos posėdyje tuo laiku vicepirmininkas Sigitas Dimaitis sakė: „Pinigų valstybėje yra pakankamai. Tik reikia juos paimti“. To laiko Rūmų vadovybė šiaandien valdžios olimpe, o pinigų, paaiškėjo, iš tiesų nėra. Niekam. Kaip ir atsakingų už tai, kodėl taip atsitiko. Tokiu atveju kalti visi ir valstybė kiekvieną dieną už tokį kai kurių neatidumą pateikia vis didesnę sąskaitą visuomenei, o mes prieš užmigdami ar atsibusdami savęs klausiamo: dar krentame ar jau esame dugne? Jeigu reikėtų mokėti tik kelis mokesčius, o sąnaudos užauginant produkciją taip sparčiai nebrangtų, jeigu klimato kaitos padariniai būtų nuspėjami, o pasėję žinotume, kad atėjus laikui derlių laikui nusiimsime, o jeigu dar turėtume ir aiškią Lietuvos žemės ūkio viziją bent ateinantiems 5 metams, tai manau, sutiktume, jog TAIP, laikas pokyčiams.

Tačiau akivaizdu, kad š.m. birželio pirmomis dienomis pasiūlyta mokesčių reformos sistema tikrai nepasieks jai keliamų tikslų, o jos administracinė našta valstybei kainuos gerokai brangiau. Birželio pabaigoje vykusiuose susitikimuose su Ministru Pirmininku, Finansų ir Žemės ūkio ministrais, drauge su kitomis žemdirbių savivaldos organizacijomis tai bandėme įrodyti konkrečiais skaičiais ir pavyzdžiais. Pažadas lyg ir buvo duotas, kad bus įsiklausyta. Tačiau vis tiek neramu. Liepos 13 d. portalas 15min.lt publikavo interviu su valdančiųjų lyderiu Ramūnu Karbauskiu, kuris apibendrina valdžios pasiekimus. Tarp įvairių klausimų buvo užduotas klausimas, kodėl politikoje žemės ūkis yra proteguojamas įvairiais palankiais įstatymais, didesne parama, kompensacijomis, mokestinėmis lengvatomis. Partijos lyderis į tai atsakė:

„– Jūs pažiūrėkite, kas yra planuojama – pakelti mokesčius žemės ūkiui ir taip toliau. Kaip mus galima kaltinti, kad mes turime kažkokius interesus, kada mes patys sutinkame su tuo, kad kai kuriuos dalykus reikia spręsti. Pavyzdžiui, pajamų mokesčių padidinimas yra labai tiesiogiai žemės ūkį paliečiantis sprendimas, bet mes gi tam nesipriešinam.“

Taigi, valdantieji mokesčių didinimui žemės ūkiui nesipriešina. Žemės ūkio ministerija nedalyvavo rengiant Vyriausybės pateiktą konsultacinį dokumentą „Mokesčių ir socialinės sistemos tobulinimas“. Seimo Kaimo reikalų komitetas žemdirbių viešai negynė, nes tai tik projektas ir juos varžo susietų asmenų statusas. Tiesa, vienintelis Seimo narys Kazys Starkevičius suprato, kad žemės ūkio laukia sunkūs laikai. O tie, su kuriais susitikome prie derybų stalo, galbūt tik norėjo mus nuraminti, žadėdami, kad į mūsų nuomonę įsiklausys. O juk atlikus mokestinių lengvatų Lietuvoje analizę, matyti, kad 2014 – 2015 m. lengvatos žemės ūkiui tesudarė tik 13 proc. apskritai visų suteiktų mokesčių lengvatų. Ūkininkai ir taip turi prastesnes mokestines sąlygas nei juridiniai asmenys, nes:

- neturi galimybės pasinaudoti lengvata sumažinti apmokestinamąsias pajamas dėl vykdomo investicinio projekto;
- neturi galimybės mokslinių tyrimų ir eksperimentinės plėtros darbų sąnaudų tris kartus įskaityti į leidžiamus atskaitymus;
- negali žemės įsigijimo vertės įskaityti į leidžiamus atskaitymus.
- ūkininkai gali pasinaudoti tik 50 proc. reprezentacinių sąnaudų įskaitymu į leidžiamus atskaitymus, kai tuo tarpu juridiniai asmenys gali įskaityti 75 proc. reprezentacinių sąnaudų.
- ūkininkams neleidžiama diversifikuoti veiklos, jie gali užsiimti tik žemės ūkio produktų gamyba, pirminiu perdirbimu ir paslaugų žemės ūkiui teikimu. Norėdami užsiimti kitokia veikla, šie fiziniai asmenys turi registruoti kitokią individualią veiklą arba kurti įmonę. Tai padidina veiklos administravimo kaštus. Tuo tarpu juridiniai asmenys gali užsiimti bet kokia nedraudžiama veikla.
- suteikę labdarą, skyrę paramą ūkininkai neturi galimybės susimąžinti savo apmokestinamųjų pajamų, kai tuo tarpu jie savo užauginta produkcija, lėšomis remia savo gyvenamosiose vietovėse esančius vaikų ir senelių globos namus, skurdžiau gyvenančias šeimas, palaiko bendruomenių vykdomą veiklą.
- žemdirbiai, neapsikentę valstybės vykdomos politikos ir dėl lėšų stygiaus netvarkomų pasenusių melioracijos sistemų, savo lėšomis tvarkydami giliau nei 30 cm esančius melioracijos įrenginius, neturi teisės patirtų išlaidų traukti į atskaitą, nes ši įranga yra valstybės nuosavybė.

Noriu dar kartą pabrėžti, kad ūkininkai jokių būdu nesikrato mokestinės atsakomybės ir jie noriai dalyvauja valstybės gerbūvio kūrimo, moka jiems nustatytus mokesčius, sutinka, kad dabartinėje mokesčių sistemoje yra taisytinų dalykų. Tačiau šiandieninėje ekonominėje situacijoje jokių būdu nesutinkame, kad gyventojų pajamų mokestis būtų padidintas nuo 5 proc. iki 15 proc., o valstybinio socialinio draudimo lubos pakeltos 4 kartus! Ypač, kai tokia brangi žemė – pagrindinė žemdirbių priemonė ir jos įsigijimas negalimas į leidžiamus atskaitymus.

Norint įvertinti ūkininkavimo naudą, reikia žiūrėti ne poros, bet bent penkerių metų iš eilės rezultatus. Tik per ilgesnį laiką ūkininkavimo rezultatai susibalansuoja ir jau tada galima rimtai ir atsakingai įvertinti, koks yra ūkio efektyvumas. 2015 m. įsivedėme eurą. Atsakykime sau, kiek pakilo produkcijos supirkimo kainos nuo euro įvedimo ir kiek pakilo mums gyvybiškai reikalingų paslaugų kainos?

Ūkininkų sąjunga daugybę kartų viešai išsakė savo nuomonę, kad Europos Sąjungos parama turi būti skirta tik aktyviems, žemės ūkio produkciją gaminantiems ūkiams. Tačiau mūsų organizacija tikrai neatstovauja stambaus ir latifundinio ūkio, kaip kad mus dažnai apkaltina. Mes niekada neišsakėme nuomonės, kad nereikia remti smulkaus ar vidutinio ūkio. Bet mes ne kartą pabrėžėme, kad sąlygos vystytis turi būti sudarytos visiems. Visų pirma, stambus ir vidutinis ūkis žiūri ne tik savo interesų. Jis, norėdamas išlikti, turi nuolat mąstyti, investuoti, rizikuoti. Be to, tokie ūkiai kuria didesnę pridėtinę vertę, gamindami aukštesnės kokybės produkciją, suteikdami darbo

vietas ne tik savo šeimos nariams, bet ir kitiems. Net ir kaimo bendruomenių gyvenimui šie ūkiai įneša daugiau, nes suvokia, jog turi ir daugiau prisidėti.

Tarp mūsų organizacijos narių yra visokių. 2016 m. du kartus buvo renkamos paraiškos pagal Lietuvos kaimo plėtros 2014–2020 metų programos priemonės „Ūkio ir verslo plėtra“ veiklos sritį „Parama smulkiems ūkiams“ taisyklės, kur buvo galima gauti iki 15 tūkst. Eur paramos be PVM vienam pareiškėjui. Tikrai buvo sudarytos gana palankios sąlygos ir galėjo gauti visi, kurie atitiko kriterijus, nes net nebuvo surinkta pakankamai paraiškų pagal skirtas lėšas. Šiemet irgi pasisakėme, kad parama smulkiems ūkiams turi išlikti, nors deklaruoja, kad pinigų šiems metams nėra. Tačiau noriu atkreipti dėmesį, kad dažnai smulkiems ūkiams investicijoms trūksta lėšų, o bankai jiems nenori skolinti, tad reiktų spręsti problemą, kaip jiems būtų sudarytos sąlygos tuos kreditus palankiau gauti. Vidutiniai ir stambesni ūkiai irgi iš oro nesusikūrė – jie visą laiką rizikavo, ėmė kreditus, modernizavosi ir tas procesas vyksta nuolat. Tad ir smulkūs ūkiai, norėdami stiprėti, turi rizikuoti arba bent jau kooperatuotis – kito kelio nėra.

Šių metų pavasarį svarstant klausimą dėl Lietuvos kaimo plėtros 2014–2020 metų programos priemonės „Investicijos į materialųjį turtą“ veiklos srities „Parama investicijoms į žemės ūkio valdas“ paramos teikimo kryptį 2017 metams projektą, Ūkininkų sąjunga vieningai palaikė, jog daugiausiai balų turi būti skiriama tiems, kurie yra negavę jokios paramos ir pritarė siūlymui, jog lėšos turi būti visiems projektams sumažintos iki 50 tūkst. Eur vienam paramos gavėjui. Taip pat buvo vieningai nutarta, kad turi būti išlaikyti skiriami balai už priklausymą žemdirbių savivaldai, nes ministerijos pateiktame projekte buvo atsiradęs siūlymas jų atsisakyti. Sunkiai, tačiau šį punktą pavyko apginti. Gaila, jog net žemdirbių savivaldos atstovai, kurie yra Stebėsenos komitete, ne visi mus palaikė.

Tai tik įrodo, jog mes žemdirbiai tikrai ne visi žinome, ko iš tiesų patys norime. O štai valdininkai visada užimti paieškomis, ką jie dar galėtų geriau žinoti už mus ir kuo apmokestinti.

Štai Aplinkos ministerijos parengtame Žemės gelmių įstatyme numatyta apmokestinti gręžinių vandenį, kurį ūkininkai, žemės ūkio bendrovės naudoja iš savo žemėse, savais pinigais įsirengtų gręžinių. Gyvulininkystei tai būtų dar vienas smūgis, o visi reikalauja, dedam pastangas, kad ją reikia skatinti. Kažin, ar taip paskatinsim.

Be to, vanduo naudojamas ūkyje ir kitoms reikmėms. Jo reikia ir daržovėms, vaisiams, uogoms.

Nuo šių metų daugelis ūkininkų kovoja konfliktuojama su savivaldybėmis dėl šiukšlių apmokestinimo tvarkos. Jeigu ji būtų logiška, niekas nekovotų. Kadangi valstybėje sunku rasti logišku protu apskaičiuotą teisybę, tai žurnalistai paraleliai atlieka tyrimą dėl šiukšlynų milijonierių, tačiau žmonėms nuo to nei kiek nelengviau. Mes irgi gavome Aplinkos ministerijos atsakymą, kad klausimas sprendžiamas, rajonuose vyksta daug diskusijų rajonų tarybose, bet problema tebėra. Jau pusė metų praėjo.

Dėl lėšų trūkumo lopymo Lietuvos Kaimo plėtros programos priemonės „Ekologinis ūkininkavimas“ ir „Išmokos už vietas, kuriose esama gamtinių ar kitų specifinių kliūčių“ Ūkininkų sąjunga su Grūdų augintojų, Žemės ūkio bendrovių ir Pieno gamintojų asociacijomis nepalaikė Žemės ūkio ministerijos siūlymo perskirstyti Lietuvos žemės ūkiui skirtą finansinį voką ir dalį lėšų perkelti iš pirmojo ramsčio į antrąjį. Ne todėl, kad mes prieš išmokos ekologiniams ir nenašių žemių ūkininkams. Jos turi būti mokamos. Tačiau mums pikta, kad valdžia, ne ūkininkų padarytas klaidas nori taisyti ūkininkų sąskaita, kad atsakingi pareigūnai ir jų patarėjai turėdami visam laikotarpiui skirtą lėšų paketą, nesugeba elementariai jo padalinti visam finansiniam laikotarpiui ir kėsinaisi į vienintelę šitame chaose stabiliai veikiančią ir prognozuojamą ūkininkų paramos schemą – tiesiogines išmokas. Pastebėjus, jog didėja remtini plotai, gal reikėjo priimti atitinkamus sprendimus? Juk aišku, kad vokas skiriamas ne vieniems metams, o visam laikotarpiui, kad didėjant plotams išmokos neišvengiamai mažėja. O didelės ekologinės kompanijos juk kūrėsi mokėdamos gerai susiskaičiuoti. Dideli šiltnamiai kūrėsi užsitikrinę deramą paramą. Tik pasakykite, kur čia yra eilinio, paprasto ūkininko kaltė? Kai mes tas problemas kėlėme, tegul jau prie buvusios valdžios, niekas mums į šiuos nepatogius klausimus irgi neatsakinėjo. Tik kas iš to? Dabar vėl sako: neieškokime kaltų, nors vieni daugina, kiti dalina, treči ateina ir randa lovius, tik jau be pašarų. Pikta ir dėl to, kad siūlydama perkelti dalį lėšų, ministerija nekalba apie tokio kėlimo

pasekmes tiesioginėms išmokoms – sumažinus bendrą pirmojo ramsčio voką, proporcingai mažės KIEKVIENA iš jo sudedamųjų dalių. Ar turime kone dešimt metų kovoję už didesnes išmokas patys prašyti jas mažinti? Pripažinkime, kad už bendrosios politikos įgyvendinimą atsakingi mūsų šalies pareigūnai nesugeba (**o gal nenori**) užtikrinti menkiausio stabilumo žemdirbiams, kurį tikrai leidžia Europos Komisija. Ūkininkams labiausiai šiandien kenkia ne gamtos stichijos, o neprognozuojami politikos permainų skersvėjai daromi mūsų pačių ministerijos specialistų, be jokios atsakomybės už padarytas klaidas.

Ištisus metų metus buvome ministerijos pareigūnų įtikinėjami, kad Lietuvoje visiems suprantamo ir įprasto žemės našumo balo naudoti mažiau palankių ūkininkauti vietovių identifikavimui neleidžia Europos Komisija, nes neva tokios praktikos ES nėra. Tuo tarpu kolegės latviai sėkmingai ją naudoja su tos pačios Komisijos palaiminimu! Jokio dviračio išradinėjimo, ir vietos sistema puikiai deranti prie Europos Sąjungos politikos! Taigi, jei Europos Sąjungos vakarų šalyse praktikos iki tol nebuvo, nereiškia, kad jos negali būti Europos Sąjungos rytuose.

Jei mes Europos sudėtinė dalis, mes turime savo moksliškai pagrįstą praktiką, tai, vadinasi, tokia praktika turi teisę egzistuoti. Tereikia ją tinkamai aprašyti ir naudoti. Nebijokime parodyti, ką turime savo! Lygiai panašiai baiminamasi parodyti kaip puikiai prie eilės sugalvotų elementų ir reikalavimų žalinimo tikslams dera mūsų žemdirbiams suprantama sėjomaina. Dar 2015 metais raginame Žemės ūkio ministeriją diskutuoti ir pateikti Europos Komisijai sėjomainos schemą kaip žalinimui ekvivalenčią sertifikuotą schemą. Ją tenkinantis ūkininkas galėtų būti pripažintas įgyvendinantis žalinimo reikalavimus. Jei jau šiame finansiniame laikotarpyje tokių darbų padaryti nepavyko, tai gal derėtų grįžti prie šio siūlymo galvojant apie ateitį, kuomet išmokos bus dar labiau siejamos su aplinkai naudingais rezultatais?

Ūkininkų sąjunga dar 2013 m. rudenį aktyviai pradėjo diskusijas dėl saugiklių suformulavimo, galinčių užkirsti kelią spekuliacijomis žemės ūkio paskirties žeme. Jau tada aiškiai suvokėme, jog žemės ūkio paskirties žemės įsigijimo saugikliai reikalingi ne tik prieš užsienio, bet ir prieš Lietuvos piliečius, kurie žemę įsigyja spekuliaciniais tikslais. Labai gaila, tačiau didesnė mūsų pasiūlymų dalis iš karto buvo atmesti, kaip prieštaraujantys laisvo kapitalo judėjimui ar tiesiog itin nepalankūs verslui. Norėčiau padėkoti gerbiamam Europos Parlamentarui Broniui Ropei už iniciatyvą rengiant šių metų pavasarį diskusiją dėl žemės ūkio paskirties žemės įsigijimo apribojimų Seime su Europos Komisijos atstovais. Gaila, tačiau žemdirbiai patys yra gana pasyvūs šiuo klausimu. Šaukiam rėkiam, o kai reikia susitelkti, pažyram.

Ūkininkų sąjungos nariai yra tie asmenys, kurie faktiškai vykdo žemės ūkio veiklą Lietuvoje. Taigi labai svarbu, kad koreguojant teisės aktus dėl žemės ūkio paskirties žemės įsigijimo būtų įsiklausyta į mūsų pastebėtas praktines problemas. Beveik 30 proc. mūsų šalies gyventojų gauna pajamas iš žemės ūkio veiklos. Kaime gyvenančių žmonių pagrindinis pragyvenimo šaltinis yra žemės ūkis ir pagrindinė priemonė - žemė. Todėl efektyvus, nespekuliacinis žemės panaudojimas daro įtaką visos Lietuvos socialiniams – ekonominiams reiškiniams. Kartu tai yra ir Lietuvos viešasis interesas.

Bendraudami su kitų šalių ūkininkais, matome, jog ir kitos šalys susiduria su didelių žemės plotų koncentravimu vienos rankose ir taip pat ieško įvairių išeičių, kaip tam būtų galima užkirsti kelią. Lietuvoje užsieniečiai dažniausiai žemę perka ne tiesiogiai, o per Lietuvos juridinius asmenis ar užsienio kapitalo finansines gruputes, kurios mūsų ūkininkus stumia iš rinkos. Tačiau darant pakeitimus vertėtų atkreipti dėmesį, kad žemės ūkio paskirties žemės įsigijimo reguliavimas nėra draudžiamas.

Vesdama dialogą su Europos Komisija dėl pradėtos pažeidimo procedūros, Žemės ūkio ministerija **turėtų atstovauti Lietuvos viešąjį interesą**. Suprantama, kad Lietuvos apribojimai neturėtų prieštarauti laisvo kapitalo judėjimo ir įsisteigimo laisvės principams. Iš kitos pusės, pakoreguoti kvalifikaciniai reikalavimai bei kiti apribojimai turi išlikti. Absoliutus apribojimų panaikinimas privestų prie to, kad Lietuvos žemės ūkio paskirties žemė taps spekuliacinio objekto.

Aną savaitę Jonavos rajono kiaulių auginimo įmonės „Beržų kompleksas“ fermeje patvirtintas afrikinis kiaulių maras. Dėl to bus sunaikinta 23 tūkst. šioje fermeje esančių kiaulių. Bus patirta

didžiuliai nuostoliai. Darbai jau įpusėjo. Šitiek metų kovojame su maru, bet vis nesugebame susitvarkyti? Tai kas už tai yra atsakingas?

Nesugebame susitvarkyti ne tik su šernų nešiojamu kiaulių maru, bet ir su kitų miško gyvūnų daroma žala: vilkų, paukščių, stumbrų. Lietuvoje vis aktyviau reiškiasi tie, kurie gelbsti naminių gyvūną nuo jo natūralios mirties, tie, kuriems miško žvėris svarbesnis už žmogų. Aš nesakau, kad mes turime pasiduoti gamtos išnaudojimui, nuolatiniam brukamam vartojimui, bet mes turime atskirti tai, kas gamtos – gamtai, kas žmogaus – žmogui.

Šiomet jau devyneri metai, kai esu Ūkininkų sąjungos pirmininkas. Visokių buvo laikotarpių per tą laikmetį. Ne viskas ir pavyko. Ūkininkų sąjungos nariams - įgaliotiems narių pirmininkams, savo pavaduotojams, revizorei noriu padėkoti už bendrą idėjinį darbą drauge, už karštas diskusijas, už išsakytas pastabas. Sulaukiu ne tik palaikymo, bet ir kritikos. Bet kokioje kritikoje yra tiesos. Reikėtų daugiau įsiklausymo vieni į kitus, kartais to nepavyksta man, kartais oponentams.

Tačiau vis dažniau pastebiu: kad norime mes labai daug, o ką patys padarome, kad tas noras pavirstų realybe? Visuomeninis darbas – tai ne tik užlipimas ant scenos, tribūnos, rampų spindesys, bet tuo pačiu ir vis didesnis savo laiko planavimas, išmėginimas valdžia ir siekis, kad būtume išgirsti ir į mūsų pastabas atsižvelgta. Turiu pripažinti, kad paskutiniais metais buvau įsisukęs į rinkimų maratoną. Žinau, kad įnešiau vėjo Žemės ūkio rūmų pirmininko rinkimuose. Nors jų nelaimėjau, bet du kartus pasibaigusios lygiosios rodo, jog mūsų stoginei organizacijai reikia permainų, o Ūkininkų sąjunga nėra jau tokia beviltiška kaip kai kurie norėtų. Permainų reikia ir mums. Yra pasiūlymų trauktis iš Rūmų ne tik Lietuvos ūkininkų sąjungai, bet ir kitoms gamybinėms organizacijoms. Matyt atėjo laikas iš tiesų šį klausimą visiems rimtai pasvarstyti ir gerai išdiskutuoti: koks gi turėtų būti žemės ūkis ateinančius kelis metus? Žemės ūkio ministerija vis garsiau kalba apie reformą rajonuose su žemės ūkio skyriais. Tačiau nieko nekalba apie Žemės ūkio rūmų reformą. Jeigu užduotume klausimą kaimo žmogui, kas jam labiau reikalingas: žemės ūkio specialistas seniūnijoje ar žemės ūkio savivaldos organizatorius rajone, įdomu, kur nusvirtų svarstyklės?

Tačiau norėdami bet kokių rimtesnių permainų visi susiduriame su finansiniais ištekliais ir dažnai dėl jų trūkumo patys tampame įkaitais. Visada daug diskusijų sulaukia Ūkininkų sąjungos nario mokesčio didinimo klausimas. Dažnai jis netgi supriešina vienus su kitais. Šiandien ši tema irgi dar skambės, ir emocijų bus nemažai.

Ne visas čia aptariau problemas – kai kurios surašytos į rezoliuciją, apie jas šiandien dar kalbės kiti savo pasisakymuose probleminiais klausimais, mūsų finansinius reikalus netrukus pristatys revizorė.

Tik dirbdami drauge galime įveikti mūsų kasdienio gyvenimo sunkumus, rasti sprendimus, kaip išlikti ir kaip atlaikyti naujus su ūkininkavimu susijusius iššūkius. Žinau, kad kuo toliau, tuo bus sunkiau, bet jeigu kryptingai dirbsime – tai pasiekti įmanoma. Visiems linkiu stiprios sveikatos, gero derliaus, konstruktyvių sprendimų ir palankaus valdžios požiūrio, sprendžiant mūsų problemas.

Ačiū už dėmesį!